

[costyabc – hatzegworld](#)

CÂTEVA CUVINTE CA SEMN...

- [Acasă](#)
- [About](#)
- [SCRIB](#)
- [EVU](#)
- [HURUBA](#)
- [DORCESCU](#)
- [PSALM](#)
- [PRIETEN](#)
- [RUDI](#)
- [MOISE](#)
- [POEM](#)
- [C STANCU](#)
- [NELU](#)
- [HAȚEG](#)
- [ȘTEFI](#)
- [HD 0254](#)
- [PARADOXISM](#)
- [APOCALYPSIS](#)
- [EPISTOLA](#)
-

Type text to search here...

[Acasă](#) > [literature](#) > NEUTROSOFIA LA FLORENTIN SMARANDACHE. PARADOX ȘI SENS

NEUTROSOFIA LA FLORENTIN SMARANDACHE. PARADOX ȘI SENS

21 iulie 2011 [costyconsult](#) [Lasă un comentariu](#) [Mergi la comentarii](#).

PRIMIM DE LA EUGEN EVU

Despre paradoxism și neutrosopfie

Lui Florentin Smarandache

Florentin Smarandache a preferat acest mod empiric, experimentist, de a „citi” lumea ca pe o carte, o incomensurabilă carte sinoptică, în dualitate: conștientă și inconștientă,-ținta unei „conștientizări” a realității ce se dezvăluie prin „pipăire”, prin atingerile egoului cu Sinele. Sinele este considerat de gnostici și d creștinism a fi Hristosul, adică al doilea om Adamic, primordial, omul unificat prin cunoaștere – revelatorie. „Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elvețian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu”. Irecognoscibilul este mai apreciat (accesibil, n) – decât absența echivocului, pentru că absența acestuia „sfășie taina obscurității lui și îl prezintă astfel ca pe ceva cunoscut. Aceasta este o uzurpare care ispitește intelectul uman la hybris, întrucât dă iluzia că ar fi ajuns deja, printr-un act de recunoaștere (adevărire, n) –în posesia misterului transcendent și că l-ar fi „înțeles”. Așadar paradoxul

corepsunde unei trepte superioare a intelectului și redă mai fidel situația reală, tocmai pentru că nu reprezintă ceea ce nu poate fi cunoscut, în mod abuziv, drept ceva cunoscut”. (ibid). Oare se opate „ opera” în acest sens semiotic și hermeneutic, cu cifrele așa cum se poate cu literele- cuvintele, în poezie de exemplu?

*

Lumea- carte este sinoptică, este interconetare macro- micro- cosmică. Autocunoașterea este suferință, este riscul asumat al ego-ului în căutare spre regăsire a Sinelui (cosmic) –

din arhetip. Diferențierea, discriminarea de acest tip produc un proces dureros pentru psihicul uman, „ orice progres pe drumul (calea (cunoașterii (revelației mistice sau „ intelectuale) – se cucerește prin suferință.

Astfel, scrierea conține gestul – impulsul Sinelui „ latent” în fiecare „ scrib” sau „ apostol” misionarist, ceva din drama întrupării ca Logos în lume, așadar Opus (opera) propriilor transformări care se cer comunicate altora și asta prin precipitarea liturgică în profan a spiritului „ care se agită în om”.

„ În psihologia creștină ritual și dogma sunt concepute numai ca factori exteriori și nu sunt trăite ca procese interioare „ (ibid.).

*

Ce este opera dacă nu drama întrupării, cum spune Ion Popescu Bradiceni „ facerii și corpului” ? Fiul omului, Adam secundus, este totalitatea proeminentă care transcende conștiința”. Trauma celui „ născut, ci nu făcut” este a fiului, preluată din trauma Mamei (Matria, Mater- Materia?) amintind clar de cenzura divină a Genezei pentru femeia umană: „ vei naște în chinuri”. Toți teozofii numesc Sinele (omului actual) – ca fiind Hristosul. Dualismul este condiția, însă unii afirmă azi că ei sunt „ trialiști”, ceea ce sună a „ rebeliune „ luciferă ? Cartea(literatura modernă) continuă a fi, poate fi, astfel, un obiect de cult (!) –și este- o evanghelie apocriică, ce se adaugă la nesfârșit în devenirea (autocunoașterea de tip socratic și aristotelic) – cumva fractalic întru revelația Sinelui arhetipal în uman.

*

Omul este astfel o entitate ce se auto- zidește, edifică pe Sine, ca Sine în conlucrare cu Id-ul- prin Duhul Sfânt, paraclit.

*

Găsim acestea înțelegând literatura creștină foarte timpurie, în așa numitele Faptele lui Ioan, apocrife. (Se cunosc cel puțin 33 de apocrife descoperite la Qumran și Nad Hamadi). (Enoh, Luca, Iuda, Maria Magdalena...) .Liturgia este un proces de individuație, însă și ...artele, pe colateralele sacrului în profan. Individuație, autocunoaștere, revelație a Sinelui, „ trezire în lume”.” Căci nu ți-ai putea da seama ce suferi, dacă eu nu ți-aș fi fost trimis de Tatăl ca Logos (Cuvânt)...Dacă tu ai cunoaște suferința, ai avea nesuferința” este un fragment pur ENUNȚ PARADOXIST atribuit lui Hristos de către „ Faptele lui Ioan”. Noul Testament are un stil absolut antitetico-paradoxal, deseori neepurat de paradigma – spiritul Evangheliilor reținute selectiv de unii apostoli, reminiscențe ce sună straniu: „Nu ne duce pe noi în ispită”(Matei, 10, 16).Tatăl iubitor apare aici ca ispititor – diavolesc !, devreme ce ar face așa ceva cu Fiul Său dar și al Omului, n). Sau „ Fiți înțelepți ca șerpii” (Ioan 10, 34; „ Voi sunteți Dumnezeii”(Luca, 6,4)...Paradoxal este și enunțul „ Cine e aproape de mine, e aproape de foc” , sau „ Căci nimic nu este ascuns care să nu se vrea a fi descoperit”/Matei, 10, 26..ș.a.

Eugen EVU

Share this: 0

Categories: [literature](#) Etichete:[ESEU](#)

Like

Be the first to like this post.

[Comentarii \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#) [Lasă un comentariu](#) [Trackback](#)

1. Niciun comentariu până acum.